

verleende lichaam geschaad en geschonden, ik heb er laaghartige plannen in gesmeed en ik heb er verraad jegens de natuur in gepleegd: omineus omgeven door duivelse duisternis en schelmse schemering, neerwaarts schuivend langs een spitse spiraal tot in het koudbloedige centrum van het uitermate uitbundige universum, het middelpunt van deze akelige Aarde, het onderdak waar de zwaarte van zonde ons zal onderbrengen. Onvoorspelbaar overkomt het me dat ik ogenschijnlijk onmachtig overrompeld wordt door een naar verlossing verlangend verdriet, een heimwee naar een heidense heldenlover die mij doorheen mijn lijden zou leiden, hoewel ik bot en bars besef dat boetedoening mijn enige bestemming blijkt: mistroostige modder en misselijkmakende mist vormen mijn enige gewenste gezelschap, het ene stroomt in mijn keel, het ander zweeft uit mijn mond. Zo blijf ik gevangen: enkel de zeep van zielenpijn zal mij van zonden zuiveren, enkel het wijwater van weeën zal mij van weerbaarheid voorzien, moge deze goddelijke geschenken mij gegund worden nu ik mij, in al mijn verloren verlangen om vleeselijk te vervagen en verdwijnen, nauwelijks halverwege het Bijbelse levenseind bevind. Wanneer mijn geest onderwijl de weg van waarschijnlijkheid en wijsheid volgt, ontdekt deze telkens ontredderd en ontmoedigd de conclusie, dat er geen andere animus "*sub Iulio natus, sub Augusto mortuus*" mij zal begeleiden. 'Oh, dear brother... I'm on my way...'

De daad der dichterlijkheid heb ik bestudeerd, edoch nooit be-meesterd. De leugen van lofzang heb ik mezelf dikwijls toegedicht, edoch immer ontzegd. Ik heb mijn heilloze hoogmoed hermeneutisch herleid tot 'Hosanna in den hoge': ik mag de Hemel prijzen voor het inzicht dat mij ertoe heeft aangezet mijn

arrogantie af te zweren. Mijn dankbaarheid voor de gratie van God, hoe onaanzienlijk ook, is door en door diepgaand. Net zoals de destijds verbannen doch vandaag veelgelezen verteller, de destijds povere doch heden prestigieuze poëet, de hardwerkende en hooggeprezen heer luisterend naar de doopnaam Durante, kan ik mezelf niet meten met mijn majestueuze meesters – hun moraliserende maatstaf maakt mij tot een minderwaardige miseriemier. De angstoverwinnaar Aeneas, de prozapreker Paulus, de publiekelijk vereerde mecenaspoëet Publius Vergilius Maro, de pittoreske Pictor, de vindingrijke Vesalius, de chromatische Conscience, de cryptische Claus, de diepbezorgde Damiaan, de levenslustige Lanoye, de liturgische Lemaître, de ruimdenkende Rubens, de baanbrekende Braecke... *'My brother, unyielding sword of Lothric's Prince.'*

Toch moet ik toegeven dat ik, tot mijn schrijnende spijt, het schonere geslacht overgeslagen heb in mijn geschiedkundige grootheidsgalerij: een eeuwenlang mannelijk overgewicht weegt op de schouders van de moeders onzer wereld, eveneens enigermate op de mijne, en ondanks dat voordeel heb ik tot nog toe niets verwezenlijkt, niet eens een nuchtere nuance in mijn voorkeursvisie op vrouwen. Alle vrouwelijke voorbeelden die mij tot dusver geïnspireerd en geïntrigeerd hebben zouden verworpen kunnen worden als veredelde verbeeldingen van vrouwelijkheid, niet als vleesechte vrouwen: Beatrice, Mater Maria, Sint-Lucia, Rachel... Stuk voor stuk bakens van onschuld en misschien zelfs onmacht, zacht, teder, stil, moederlijk, beeldschoon. Het klinkt alsof ik hen reduceer tot hun schoonheid en hun verstand achterwege laat of zelfs onbestaand verklaar, alsof ze enkel schoon zijn in de ogen van een man, enkel en alleen zedelijk zijn als

zuster onder het pontificaat van het patriarchaat. Ik geef toe dat ik klassiek ingesteld ben, maar ik wil me niet verlagen tot het besmeuren en beschimpen van het schonere geslacht – daarom blijf ik ook, *sub specie pulchritudinis*, trouw aan deze klassieke titel. Het is goed mogelijk dat ik door iemand, ergens, ooit, uiteindelijk vanwege mijn goedgegelovigheid gehaat zal worden. Het zal mij een zorg wezen: ik walg reeds lange tijd van mezelf, ik weet wat voor zondaar ik ben. *'Rise, if you would... For that is our curse.'*

Ik huiver bij het herhaaldelijk herinneren van dit seksistische schuldgevoel tegenover het *chorus dominarum* en geef wederom toe aan mijn zondige zwakte; mijn leed is legio, want ik bezit veel. Niet in staat mijn demonen met louter denkwerk te deconstrueren draai ik me duizelig om en stap sissend uit bed, hinkel hulpbehoevend richting de lichtsakelaar en laat de duisternis langzamerhand vervagen; het licht knippert gelijktijdig met het venijnige vuurvliegje in mijn borstkas dat de huichelachtige naam 'hoop' draagt. Een tergend aantal tellen later zijn de krochten van deze kermkamer verlicht en mijn kwelgeesten daarmee visueel verdwenen, doch diep vanbinnen vertoeven ze nog steeds. Geen goddelijke liefde, geen moederlijk medeleven, geen glinsterende gratie, geen overtreffende overpeinzing bestrijkt me, bezoekt me, begeleidt me, bemoedigt me; in deze eenzaamheid is mijn artificiële lichtbron de enige voorziener van verlichting. Zonder besef van tijd hoop ik dat de dageraad nadert, zodat ik met een enigermate gerust hart deze slaapverwekkende smartenkamer kan verlaten. Ik vraag me niet af hoe laat het is, gezien de belachelijke betekenis van dit woord. Tijd is een onberekenbaar gegeven, toch trachten we het oneindige om te zetten in een eindige definitie,